

sudku, znějícím v ten smysl, že R., smýkán jsa koněm z jedné strany silnice na druhou, byl konečně poražen na zemi v okamžiku, kdy auto bylo těsně za vozem. Následkem tohoto nesouhlasu právě uvedených tvrzení se zjištěními soudu, jakož i vzhledem k tomu, že stížnost nebuduje na zjištěném celkovém podkladě skutkovém, stávají se i závěry její ohledně zavinění obžalovaného a příčinné souvislosti zavinění s nehodou vratkými a nemohou činiti nároku na uznání. Naproti tomu odpovídají závěry, nalézacím soudem v tomto směru ze zjištěného stavu věci dovozené, jak zákonům logického myšlení tak i normám právním a nemůže býti zejména nejmenší pochybnosti po té stránce, že příčinná souvislost mezi zaviněním obžalovaného a nehodou R-ovou je dána. Neboť kdyby se byl obžalovaný zachoval tak, jak předpisuje § 45 min. nař., ba jak v takových situacích sám zdravý rozum káže, nemusilo dojít alespoň ku zvětšení nebezpečí, vyplývajícího ze splašení koně pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost R-a, jenž byl koněm po silnici smýkán a konečně na zemi poražen a při tom poraněn. Vyslovují se lékaři v ten smysl, že R. utřžil si poranění nejspíše při pádu. I kdyby způsobil R-ovi poranění na levém kotníku jeho vlastní kůň podkovou, zodpovídá za to přec jen obžalovaný, poněvadž dle zjištění rozsudku zavinil celou nehodu, ručí proto za všechna poškození, při ní vzešla, ať již byla přivoděna tím či oním způsobem. Neúplnost dle čís. 5 § 281 tr. ř. v tom ohledu uplatňovaná, že soud neuvedl v rozsudku, že rána byla způsobena koňskou podkovou, není proto dána. Zmateční stížnost označuje mylným názor nalézacího soudu, že neobratnost poškozeného nemůže učiniti zavinění obžalovaného beztrestným, neboť prý zavinění poškozeného přerušuje příčinnou souvislost mezi zaviněním obžalovaného a nehodou. Avšak i tu má nalézací soud pravdu. Tvrzení zmateční stížnosti, že zavinění poškozeného přerušuje příčinnou souvislost mezi zaviněním obžalovaného a nehodou, není již ve své všeobecnosti správné. Může zajisté vedle sebe obstáti zavinění poškozeného i zavinění obžalovaného bez přerušení příčinné souvislosti zavinění obžalovaného s nehodou. Za toho stavu věci musí se také zavinění obžalovaného samostatně zkoumati a jen zjišťovati, zda toto zavinění naplňuje skutkovou podstatu § 335 tr. zák. Nalézací soud vyřkl právem, že obžalovaný nehodu zavinil, pokud se týče že zvýšil nebezpečí, hrozící tělesné bezpečnosti poškozeného R-a, poněvadž již z dálky viděl, že kůň R-ův se plaší a že jest zde tedy nebezpečí pro zdraví poškozeného R-a. O nějaké neobratnosti poškozeného při zvýšení nebezpečí pro jeho tělesnou bezpečnost nemůže býti proto ani řeči, a nelze proto také mluvit o přerušené příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a nastalým poškozením. Uváží-li se konečně, že nalézací soud, hledě ke konstrukci automobilu, k jeho hybné síle, policejním předpisům, automobilový provoz upravujícím, podřadil zavinění obžalovaného správně pod ustanovení § 337 tr. zák., jest označiti zmateční stížnost obžalovaného za úplně neodůvodněnou.

Čís. 839.

Skutková podstata zločinu dle § 89 tr. zák. jest ztělesněna již poškozením nějaké součástky telegrafu, aniž je zapotřebí, by poškození to skutečně překáželo v použití telegrafu neb by následkem poškození nastalo skutečné nějaké nebezpečí.

Odnětí drátu, sloužícího za oporu telegrafní tyče, spadá pod kvalifikaci krádeže dle § 175 I b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 11. května 1922, Kr I 437/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 9. března 1921, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud vzal na základě doznání obžalovaného za prokázáno, že odpíloval asi 3 m dlouhý kus drátu, sloužícího za oporu telegrafní tyče, odmítl však podřaditi jeho čin pod ustanovení §§ 89 a 175 I b) tr. zák., jak bylo žalováno, a uznal ho vinným pouze přestupkem krádeže ve smyslu § 460 tr. zák. Soud postavil se na stanovisko, že odcizený drát, nejso drátem vodivým, nýbrž drátem železným, opírajícím jen telegrafní tyč, není součástíou telegrafu ve smyslu citovaných zákonných ustanovení; nesloužit prý přímo účelům telegrafního vedení, jež ani, když drát jest odstraněn, není porušeno, takže odcizením drátu nebylo telegrafní vedení jako takové vůbec dotčeno; drát takový zabezpečuje prý jen po případě telegrafní vedení před možným jeho ohrožením. Zmateční stížnosti státního zastupitelství, brojící proti onomu výroku soudcovskému s hlediska důvodu čís. 10 § 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Prvý případ § 89 tr. zák. podřaduje pod sankci zákona zlomyslná poškození součásti státního telegrafu. Pojem »součásti telegrafu« zahrnuje v sobě všechny předměty, které, určeny jsou k účelům telegrafního provozu, činí složku telegrafního zařízení a jsou jako takové také zevně poznatelné. Z uvedeního pojmu nelze dovozovati, že za součástku státního telegrafu by se měly považovati jen ty částky, které tvoří vlastní podstatu telegrafního zařízení, bez kterých by se tudíž telegrafní provoz nedal vůbec mysliti. Znění a účel zákona vylučují takovýto úzký výklad; speciální ustanovení § 89 tr. zák. má naopak svůj podklad jednak ve zvláštní důležitosti telegrafu jakožto v dnešních dobách nezbytně nutného komunikačního prostředku, sloužícího veřejným účelům i všeobecnosti, jednak v úvaze, že jakékoliv omezování, pokud se týče rušení řádného používání tohoto zařízení chová v sobě aspoň in abstrakto všeobecné ohrožení. Je pak notoricky známo — pro daný případ je to prokázáno vyšetřením četnictva — že drát, o jaký zde jde, je nezbytnou oporou telegrafních tyčí, by takto zabezpečil telegrafní vedení proti různým ohrožením (nárazům větru a pod.). Nalézací soud uznává to ostatně sám, řka, že takový drát slouží k případnému zabezpečení možného ohrožení telegrafního provozu, a připouští tím výslovně důležitost drátu toho pro účely telegrafu. Skutková povaha zločinu dle § 89 tr. zák. je ztělesněna již poškozením nějaké součástky telegrafu, aniž je zapotřebí, by poškození to skutečně překáželo v použití telegrafu nebo by následkem poškození nastalo skutečně nějaké nebezpečí, jak nalézací soud mylně za to má. Zákon předpokládá, že každé takové poškození má snadno v zápětí poškození práv-

ních statků. Stačí proto nebezpečí in abstracto. Tím tedy, že obžalovaný odpiloval opěrný drát od telegrafního vedení, poškodil součástku státního telegrafu, poněvadž skutkem tímto ohrozil provoz telegrafní. Z hořejších úvah vysvítá, že v objektivním ohledu je tu nejen skutková povaha zločinu dle § 89 tr. zák., nýbrž vzhledem ku zjištění rozsudku, že obžalovaný odcizil odpilovaný kus drátu z držby a bez povolení eráru ve svůj prospěch, také skutková povaha zločinu krádeže dle § 175 I b) tr. zák. V subjektivním ohledu dlužno, hledíc k zásadě § 1 tr. zák., především zdůrazniti, že zločin lze přičítati k vině jen potud, pokud každý jeho znak je prostoupen zlým úmyslem. Používajíc této zásady na tento případ je pro přičitatelnost jednání obžalovaného jako zločinu dle § 89 tr. zák., pokud se týče jako zločinu krádeže dle § 175 I b) tr. zák. nutno, by obžalovaný jednal u vědomí, že poškozuje a to zločinně (§ 89 tr. zák.), neb odcizuje (§ 175 I b) tr. zák. věc, jsoucí součástí státního telegrafu. O otázce této lze však rozhodnouti jen na základě hodnocení průvodního materiálu, kterážto činnost spadá však vzhledem k ustanovením §§ 258 a 288 čís. 3 tr. ř. do oboru působnosti soudu nalézacího.

Čís. 840.

Neslušné chování se při bohoslužbě opodstatňuje přečin dle § 303 tr. zák. Bylo-li jím způsobeno veřejné pohoršení, nelze je vzíti v úvahu jako zvláštní přítěžující okolnost.

(Rozh. ze dne 11. května 1922, Kr I 874/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 25. května 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 303 tr. zák., vyhověl však v neveřejném zasedání odvolání státního zastupitelství co do trestu a trest obžalovaným přiměřeně zvýšil.

Důvody:

Rozboru při veřejném rohu byla vyhražena zmatečná stížnost, pokud opírá se o důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Ani v této části nelze jí však přiznati oprávnění. Stížnost popírá, že jednání obžalovaných opodstatňuje zákonný předpoklad »neslušného chování« ve smyslu § 303 tr. zák. Hledě ke skutkovým zjištěním rozsudku nemůže však býti pochybnosti v tomto směru. Obžalovaní účastnili se demonstrace, k níž došlo dne 25. března 1920 v katolickém kostele v B. se strany německého obyvatelstva proti sloužené prvé mši české. Ohledně obžalované Lucie S-ové běre soud za prokázáno, že za bohoslužby úmyslně tak hlasitě zpívala, že jiné hlasy překřičela, že se smála, nuceně na hlas kašlala, nohou udeřila do prkna otlátního a odcházejíc plivla. O obžalovaných Janu K-ovi a Václavu W-ovi pak zjišťuje, že, odcházejíce z kostela úmyslně dupali. Nemůže býti sporu o tom, že mše je náboženským úkonem, jenž dle zásad náboženství římsko-katolického od těch, kdož na úkonu tom podíl berou, vyžaduje zvláštní úcty a tomu odpovídajícího chování se. Je také ustáleným mravem, kotvícím v náboženském přesvědčení příslušníků tohoto